

"Осінь ступає, кроки розмірені..."

* * *

В осіннім темно-золотім багрянці
Листя спадає з дерев зажурених.
Сонячний промінь, народжений вранці,
Ще не торкнувся очей зажмурених.

Осінь ступає, кроки розмірені,
Листя на брукові, морось накрапує,
Проходять люди, обличчя змінені.
Сум обгорнув усе тяжкими лапами.

Сум невизначний, а може це відчай?
Біль, що пронизує, обрії втрачені?
Може це зрада, покинутий звичай?
Кроки у темінь, події вже бачені?

Спокій, де ж ти? Як знайти рівновагу?
Стати як криця, не зламним турботами?
Може знайти веселощу розвагу?
Пісню, що п'янить стрімкими нотами?

Відповідь знайдено, бо люди владні
Настрій змінити і думки розвіяти.
Волею хилі стають безпорадні,
Не можуть сміятись, про щастя мріяти.

* * *

О море! Дивний краєвид!
Я не впізнав тебе одразу.
Ревіло ти на цілий світ,
Гнівилось наче за образу.

* Автор — професор Одеського медичного університета

А хмари — спільники твої
Грудьми упали між горами,
Щоб вітер мандри зупинив
І хвилі гнав вперед горбами.

Бог моря — красень Посейдон
Явив чоло своє з глибини,
У сяйві тисячі клейнод
Ніс бороду з сивої піни.

На фоні блискавок різких
З'являлись привиди жахливі,
На кипарисах чарівних
Струмки шальні страшної зливи.

* * *

Підемо в гори! Вабить височінь,
Ялини, плекані на схилі,
Цілого неба неосяжна синь,
Прибою лазурові хвилі.

Підемо в гори! Серцю веселіш,
Чуття загострені без межі.
Панує спокій, непорушна тиш,
Забуті сплять могутні вежі.

Підемо в гори! Горда далина,
В'язниця вічна Прометея,
Гранітом небо підпира,
Опора мужності твоєї.

Підемо в гори! Сонце зустрічать,
За обрій подивитись швидше,
В підніжжі сум свій залишать,
Гож, ну-мо вгору, вище, вище!